

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

føres, og at der måtte indføres særlige lønreguleringer for nogle yngre lønningsklasser, der faktisk overvejende bestod af ikke-forsørgere. Vi var også enige om, at der ved indplaceringen måtte tages et vist hensyn til, om personer under 30 år var forsørgere eller ikke-forsørgere, for at den øjeblikkelige lønfremgang ikke skulle virke urimelig. For denne ene lønningsklasse, assistentklassen, avancementsklassen for kontorister, som overvejende består af kvinder, indfører man en særordning, så også ikke-forsørgere over 30 år indplaceres efter andre regler end forsørgere, hvad jeg som sagt af principielle grunde er imod. I folketingsudvalget kunne der imidlertid ikke vindes tilslutning til dette synspunkt undtagen hos de to andre kvindelige medlemmer, de ærede medlemmer fru Erna Sørensen og fru Edel Saunte. Vi tre overvejede at stille ændringsforslag, men da der til sidst opnåedes enighed om samtlige ændringsforslag, gav også vi afkald på at stille ændringsforslag på dette punkt.

Når jeg har sagt dette, vil jeg dog understrege — og heri er jeg enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen — at den omhandlede særbestemmelse er en overgangsbestemmelse, der i løbet af ca. 8-10 år har mistet sin betydning, og at lovforslagenes gennemførelse betyder en sejr for ligelønsprincippet. Dette må ikke glemmes — heller ikke af de ældre ikke-forsørgere, der ikke straks får ligeløn, men dog i øjeblikket får en ikke ubetydelig lønstigning.

Nu, da man er nået frem til en sådan grad af enighed om tjenestemandsløven, at der kun er stillet ændringsforslag, hvorom alle i udvalget har været enige, finder jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Henry Christensen ikke, at det tjener noget nyttigt formål at holde lange taler om de forskellige divergenser, der har foreligget på vejen til denne enighed. Jeg skal derfor fatte mig i korthed.

Jeg er glad for, at der i udvalget er skabt enighed om at udtale, at det vil være uheldigt at gennemføre en regulering af tjenestemandslønninger efter et andet pristal end det, der anvendes ved regulering af lønninger på arbejdsmarkedet i øvrigt, og at der derfor skal nedsættes et udvalg, som skal overveje alle de problemer, der

knytter sig til spørgsmålet om, under hvilken form det kan sikres, at et pristal, hvori skatter og afgifter ikke indgår, bliver anvendt til reguleringer af overenskomstmæssige lønninger. Som det ærede medlem hr. Henry Christensen ved, har jeg ikke principielt været modstander af et pristal, hvori skatter og visse afgifter ikke indgår, nærmest fordi jeg synes, at det var en behagelighed for folketinget ikke altid at skulle tænke på virkningerne på pristallet, når man skulle foretage en eller anden foranstaltning. Men jeg kan ikke helt tiltræde det, det ærede medlem siger i dag, at man dermed sikrer et rimeligt pristal, der modvirker inflationen. Det er jo ikke sikkert. Det kommer an på udviklingen også med hensyn til skatter og afgifter. Men med den enighed, vi er nået til her, er en væsentlig anstødssten, som hindrede enighed ved første behandling, fjernet.

Jeg synes ligeledes, det er glædeligt, at der nu er enighed om, at der skal nedsættes et udvalg, som skal undersøge de vanskelige spørgsmål om konsekvensen af folkepensioneringens gennemførelse med hensyn til fremtidige ansættelser i statens tjeneste på områder, hvor stillingen ikke afviger væsentligt fra tilsvarende stillinger i det private erhvervsliv. Venstre og de konservative har ønsket, at der på et enkelt punkt skulle gives et mere bestemt direktiv for udvalgets arbejde, men det forekommer mig dog mest rimeligt, at udvalget får fuld frihed til at arbejde alene ud fra saglige synspunkter og ikke ud fra forud fastlagte linjer. Den strid; det ærede medlem hr. Henry Christensen gerne vil rejse også i dag, må efter min mening vente, til det saglige grundlag er i orden, og jeg tror også, det ærede medlem må erkende, at han kan trænge til at lære af en sådan saglig undersøgelse. Hvis ikke det var nødvendigt, havde han vel, må man gå ud fra efter den indstilling, han og hans parti har, i lønningskommissionen formuleret forslag, som opfyldte det mål, han satte sig. Det, vi skal finde ud af, når dette udvalg har tilendebragt sit saglige arbejde, er, hvad vi må skønne der er hensigtsmæssigt og rimeligt ud fra statens og samfundets interesse.

Tidligere ordførere har talt en del om de forhandlinger, der i udvalget fandt sted om en rimelig aftrapning af lønstigningen eller en eventuel udsættelse af de nye lønningers